

[Kofod-Svendsen]

den, slet ikke med hverken lønanciennitets- eller pensionsanciennitetsmæssigt. Det kan betyde, at nogle ikke bliver i den indsats – det kan være inden for undervisning, det kan være som læger eller sygeplejersker inden for sundhedssektoren, eller hvor det måtte være – så mange år, som vi som danskere, der ønsker en dansk indsats i den tredje verden, faktisk kunne ønske.

Dér synes jeg vi bør satse på at få lidt bedre ordninger; det tror jeg faktisk også er i vores egen interesse. Det vil gøre vores indsats i den tredje verden bedre, for når folk først for alvor er blevet akklimatiseret, vil de kunne yde en langt større indsats end de første 2-3 år, hvor man ikke får nær så meget for pengene. Men hvis prisen for, at man har været ude i en 10-20 år, er, at det danske samfund gør det svært for én at vende tilbage i en beskæftigelsessituation, kan resultatet simpelt hen blive, at uhyre få vil have så stor idealisme, at de vil yde den indsats, og den pris er for høj. Så dette annoncerer jeg som et samlet emne for at forbedre de private organisationers indsats i den tredje verden.

Det får mig til at sige et par ord om vores ulandsbistand, hvor jeg ligesom den radikale ordfører glæder mig over, at vi nu er kommet op på at yde 1 pct. af vores BNI. Samtidig er situationen jo den, at behovene er voksende. I den tredje verden, ikke mindst i Afrika, er der et stigende behov. Vi ved, hvordan miljøproblemerne er voksende, og vi må samtidig erkende, at vi har en stor forpligtelse over for Østeuropa. Dér er det vigtigt, at vi under de kommende finanslovforhandlinger er os vores ansvar bevidst og er klar over, at der altså er brug for en stigende indsats, både når det gælder ulandsbistand og katastrofebistand, miljøindsats og det at hjælpe Østeuropa på fode. Vi må både sørge for at gøre de private organisationers indsats bedst mulig – det kom jeg med et konkret eksempel på ved det, jeg nævnte om at give dem endnu bedre muligheder for deres arbejde – og gøre den statslige bistand bedre, og vi må erkende, at den globale situation kræver øget indsats.

Det vil jeg bare nævne her uden på nogen måde at gå i detaljer, men vi kan ikke bare læne os tilbage og sige, at nu er vi kommet op på at yde 1 pct. af BNI, og så har vi løst alle problemer. Udfordringerne er voksende, og des-

værre er der situationer, som kræver endnu større indsats, og her må vi være os vores ansvar bevidst.

Så vil jeg annoncere et par mindre ting, inden jeg slutter mit indlæg. Jeg har talt om den generelle holdning. Så vil jeg nævne, at vi ved tidligere finanslovsforlig jo gennemførte en ændring af levnedsmiddelkontrollen, men dér må vi desværre konstatere, at der er flere eksempler på, at den har virket skævt. Det må være en af de ting, som vi må tage op til vurdering, og jeg vil allerede nu annoncere, at det må vi se nærmere på. Især har vi oplevet, at almennyttige organisationer på en helt urimelig måde er blevet ramt af denne betalingsordning, så dette bør vi vurdere nærmere.

Ellers er der en række enkeltposter, hvor Kristeligt Folkeparti er ved at udarbejde en række ændringsforslag. Dem vil vi inddrage under de videre forhandlinger.

Min hovedkonklusion er: Der er brug for sparsommelighed; det vil vi satse på. Men der er også brug for nytænkning. Der er også brug for vilje til at bruge den situation, vi står i, til at finde nye projekter og samtidig finde frem til en bedre aktivering, så det ikke alene bliver ord. Vi må gøre noget ved arbejdsløsheden: Nu skrider vi til handling, ikke med voldsomt ambitiøse projekter alene, men med det målrettede skridt-for-skridt, så ordene bliver fulgt op af konkret handling. Det vil vi gerne medvirke til.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge finansministeren – nu når han sidder godt tilbagelænet i stolen – hvilken form for prioritering det egentlig er, regeringen har lagt i dette finanslovsforslag. Det fremgår med al ønskelig tydelighed af Budgetoversigt nr. 3 på side 37, at de samlede skøn over amters og kommuners merindtægter alene på grund af den 19. alm. vurdering forventes at blive 3,4 mia. kr.

Samtidig ved vi, at dem har man fra regeringens side ikke gjort noget for at lade blive ude hos borgerne. De skal ind i de offentlige kasser, selv om man udmærket ved, at det kun er ganske få år siden, vi brugte milliardbeløb af de samme offentlige kasser for at få stabiliseret boligmarkedet, fordi vi havde en situation, hvor 20.000 boligejere gik fallit og på tvangsauktion pr. år.